DE STEM VAN ONS BLOED

DOOR

E. J. ROSKAM HZN.

In. 1c/0

„STRAF EN LOON"

Hun God in hoogen Hemel
verdeelde straf en loon —
Het volk in bont gewemel
stond rond den troon.

De zaligen gingen ten éénen,
verdoemden ten anderen kant —
Ik zag het — en ging henen
van straf en loon en schand.

God in mijn eigen herte,
God die in zon en vuur,
in licht en nevelverte
schijnt, zonder tijd of duur,
die is in alle leven
en in den dood —
die heeft mij rust gegeven
van loon en straf en nood.

GODFRIED VAN NOORD.

DE STEM VAN ONS BLOED

In onzen tijd van eindelooze crisis en nood, nu de omkeering aller levenswaarden de vastigheden der menschen doet wankelen, komt de volksche gedachte naar voren en vraagt erkenning van ieder die bewust leven wil.

De tijd dat men hier slechts een intellectueele liefhebberij in zag, waarmede wij ons al of niet kunnen bezig houden al naar gelang wij daar tijd en lust toe hebben, en die van geen beteekenis zou zijn voor de diepere levensvragen, gaat met rassche schreden voorbij.

In verband hiermede moet de vraag gesteld: „Is dit volksch ontwaken onzer dagen een gevaar voor het Christendom en is het Christendom een beletsel voor de volksche bewustwording?"

Deze vragen dienen wij grondig te bezien, want de volksche gedachte, die in onze dagen om erkenning vraagt, wil meer zijn dan een drang tot zuiverder vaderlandsliefde. Meer ook dan het aansporen tot studie over het leven der geslachten waaruit wij zijn voortgekomen.

Dit zijn slechts enkele en dan nog lang niet de voornaamste, vruchten ervan. De volksche gedachte wil het leven van individu en gemeenschap, van overheid en volk, van staat en maatschappij, van kunst en cultuur, een anderen, een nieuwen zin en vorm geven. Ja, zij wil zelfs bevruchtend inwerken op het religieuze leven der menschen.

Niemand ontkomt er aan. Zij die zich het sterkst er tegen keeren doen dat vaak, al is het misschien onbewust, juist omdat zij de kracht ervan ervaren als iets dat hun vroegere beschouwingswijze omver dreigt te gooien.

Velen onzer leven er uit, zonder het zelf te weten.
Dat het Christendom zich er mede bemoeit is dan ook te verstaan. De botsing tusschen Heidendom en Christendom werkt nog na, ook in dezen tijd.
Zullen wij een herleving van de botsing beleven tusschen twee oude machten;
Zal dat dan zijn de volkomen ondergang van het avondland en wordt de kandelaar des lichts gedoofd in onzen tijd?
Zoo vragen vele Christenen zich af.
Zal het Christendom de laatste resten van onzen bloedeigen aard en levenswet vernietigen en zoo ons, als willige prooi, overleveren aan de Oostersche machtsbegeerte die op de volkeren van Germaanschen stam loert als op een langbegeerde prooi?
Dit is een levensvraag voor vele volksche zoekers en denkers in onze dagen.
Ik wil trachten door te dringen tot de kern van deze vragen. Ik zal dat niet doen door wijsgeerige of theologische beschouwingen te houden.
Het leven zelf en de levenservaring wil ik laten spreken.
Indien gij met mij mede gaat in het zoeken naar de waarheid vanuit de werkelijkheid van het leven zelf, dan bewijst gij daarmede dat ook gij reeds staat in de wereld van het volksche denken, want het zoeken naar de waarheid van het leven zelf uit, is reeds vrucht van de volksche opvatting.
De 18e eeuw verheerlijkte het intellectueele denken en de verstandelijke redeneeringen werden overschat. Als reactie daarop kreeg het menschelijk voelen de eereplaats.
Eerst bepaalde het menschelijk verstand den levensweg, daarna het menschelijk gevoel. Nu is de volksche gedachte geen synthese tusschen verstand en hart, tusschen rede en gevoel in bovengemelden zin. Heel de 18e en 19e eeuwsche gedachtenwereld, voor zoover deze het individualisme op den troon zette, wordt door ons verworpen, het subjectieve intellectualisme, evengoed de natuurlijke reactie daarop, die het menschelijk voelen een eereplaats gaf. Het menschelijk denken kan het leven niet verlossen. Het menschelijk voelen evenmin.
Beide, in hun eenzijdigheid, zijn vrucht van de individualistische wereldbeschouwing, die den mensch in het centrum der

dingen zet. Dit soort individualisme hebben wij voorgoed afgezworen. Wij ervaren dat wij gebonden zijn aan de dingen buiten ons en in ons.
De kracht, die ons leven stuwt en leidt is niet geboren uit de zucht naar kennis, ook niet uit gevoelsbespiegelingen, maar wij menschen van de 20e eeuw, of wij het willen of niet, of wij het verstaan of niet, worden voortgejaagd op onzen levensweg door den heeten drang van het leven zelf.
Al wordt dan het individualisme afgezworen door enkele denkers, toch zal er nog wel een generatie overheen gaan eer ons volk aan de nawerking ervan zal zijn ontworsteld.
Juist nu, nu er een andere levens- en denkrichting komende is, nu het organisch denken de plaats inneemt van het mechanisch denken om zoo den zin van het leven te benaderen van een geheel andere wereld uit, juist in de worsteling tusschen deze twee werelden, laat het individualisme zich op zijn hevigst gelden.
Men kan van het abstracte denken uit, speuren naar de richtlijnen van het leven van volk en gemeenschap. Men kan van deze wereld uit zelfs het volksche denken trachten te benaderen en te verklaren.
Wie dezen weg volgt maakt dan den indruk van wetenschappelijk werk te willen leveren.
Zoo kan men bijv. uit de studie over opgravingen en overleveringen een mechanische gedachten-constructie opbouwen van het leven van ons lang vergeten voorgeslacht, zonder den dieperen zin ervan te verstaan.
Men kan dan, al denkend, een stelsel opzetten dat, rekenend met dit verleden, passend is voor de toekomst. Zoo kan men het goed bedoelen, maar zoo is men precies bezig het volksch ontwaken te smoren.
Wie de volksche wereldbeschouwing aanvaardt als grondslag en uitgangspunt van zijn leven gaat echter anders te werk.
Die gaat, staande op den heiligen bodem van zijn voorgeslacht zich bezinnen op zijn diepste zijn en op zijn reageeren op de natuur en op het leven van aarde en zon.
Zoo kan hij vanuit den aard van zijn geslacht zijn geest richten naar zijn Schepper en in open, klare onbevangenheid luisteren naar de stem Gods in de natuur, in de geschiedenis en in

heel de rijke Godsopenbaring in al haar verscheidenheid. Dan kan hij met innerlijke zekerheid, de conclusie trekken en zeggen: „Staande op mijn ouden sibbegrond, levend uit mijn geslacht, zie ik de dingen zoo, dus hebben mijn vaderen, wiens bloed en geest ik draag, het evenzoo ervaren." Dan kan men daarna, als te waardeeren hulpmiddel, de z.g. wetenschap te hulp roepen om te corrigeeren en te bevestigen wat men voor zichzelf reeds als waarheid ervaart en in zich draagt. Zoo kan men dan de richtlijnen ontdekken voor onzen cultureelen, staatkundigen en economischen opbouw, want de Goddelijke orde, waarop ons volksleven moet rusten en opnieuw worden gegrondvest, is geen resultaat van op een studeerkamer uitgedachte theorieën of stelsels. Zij is in ons en om ons zoolang ons bloed zuiver is.

Zij is voor altijd en voor alle tijden door den Schepper vastgesteld.

Wij moeten haar alleen, in voortdurende bezinning op het volkseigene, steeds opnieuw leeren verstaan.

Zij moet alleen, in elke periode, opnieuw worden verwerkelijkt al naar tijd en omstandigheden dat wenschelijk en mogelijk maken.

Nu keer ik terug van den zijweg, waarop ik ging en vat den draad van mijn betoog weer op en wil trachten door te dringen tot den zin der volksche wereldbeschouwing en wel door de ervaringen van het leven te laten spreken. De weg, dien velen onzer doorloopen hebben in onze Beweging en de ervaringen, opgedaan in onzen strijd, zijn een goede leerschool ook op dit terrein.

De meesten onzer zijn gekomen uit een der bestaande politieke partijen. Zij kwamen tot onze Beweging omdat zij moe waren van de partijen die door hun vaders of grootvaders waren opgericht. Zij zagen, dat de beginselen, die de oude voortrekkers hadden doorleefd niet verwerkelijkt konden worden in dezen z.g. parlementaire-partijen-staat. Zij begrepen, dat er sterkere machten werken achter al het gebeuren zoodat er andere krachten moeten worden opgeroepen om de demonen van onzen tijd te weerstaan.

Toen hebben zij dien partijen den rug toegekeerd, wetend dat

onze huidige staatkundige en maatschappelijke structuur haar tijd had gehad en het leven om een andere ordening vroeg. Wat zij meebrachten in onze Beweging, dat was de ondergrond van de beginselen, waaruit de oude partijen oorspronkelijk hadden geleefd.

Zoo hebben zij samen geworsteld. Zoo hebben zij, al strijdend voor de meest heilige beginselen, gebotst tegen de geestelijke leiders van volk en kerk, terwijl zij toch, in hun eerlijke naïveteit, hadden verwacht dat de leiders der kerken de verkondigers zouden zijn van het heil voor ons volk in onzen tijd van onrust en verwarring.

Zoo hebben zij aan doovemans deuren geklopt toen zij steun zochten in hun kerken.

Zoo hebben zij ervaren dat de waarheid geen schuilplaats meer vond op vele kansels en dat de geest van leugen en laster niet alleen vele politieke maar eveneens vele geestelijke leiders in zijn ijzeren ban gevangen had. Zij ontdekten dat zelfs in de kerkelijke pers waarheid en leugen krijgertje speelden.

Zoo kwamen trouwe menschen van de kerk, los te staan van de kerk.

Waarom is de kerk zoo vreemd en de prediking zoo koud vroegen zij zich af?

Dan kon het gebeuren dat velen onzer plotseling gegrepen werden door een eindeloos verlangen naar den tijd toen zij niet filosofeerden, niet zochten naar de diepere levensvragen, maar toen zij, als kind, rustig en vol vertrouwen konden leven.

Naar den oorsprong en het uitgangspunt van ons bestaan worden wij gedreven als de levensstormen woeden.

Deze gedachtenlijn, vanuit het volle leven terugzinkend op den bodem van een vasten en onwankelbaren ondergrond voor ons werken, om daar kracht te vinden om verder te gaan, moet gij goed vasthouden, want dienzelfden weg kan ook een geheel volk doorloopen.

Dit wil ik U nader verklaren.

Om dat te verstaan moet gij niet mechanisch maar organisch, dat is volksch, denken, dat wil in dit verband zeggen, denken in en vanuit het volk.

Wie van zijn individualisme uit zijn volk benaderen wil, gaat

steeds mank aan een bekrompen eenzijdigheid. Zeventig of tachtig jaar duurt ons leven als wij sterk zijn. Wat beteekent dat het leven van den enkeling voor zijn volk? Wie uit zijn volksdom leeft en denkt, zijn geest omspant een periode van vele eeuwen, omdat een volk in eeuwen opkomt, inzinkt en weer opstaat. De krachten van het verderf, die een volksleven in een zekere periode sloopen, werkten reeds eeuwen vroeger en de krachten, die uiteindelijk een volk weer omhoog stuwen, lagen ook reeds eeuwen lang in de volksziel verborgen.
Wat wij nu beleven is de tijd, dat ons volk moe is van al zijn worstelen en werken, van zijn streven en jagen. Overal heeft het nu levende geslacht het gezocht.
In de internationale samenwerking, die vrede en welvaart brengen zou. Maar inplaats van vrede en welvaart kwamen daar onrust en haat.
In partijhuizen heeft ons volk gewoond.
In economische en staatkundige begrippen is het verzeild.
In dogma's en wijsgeerige stelsels is het gevlucht. Alle stelsels hebben gefaald. De wijsgeeren wanhoopten aan hun wijsheid. Het Christendom is verbleekt. De kerken zwegen toen het recht struikelde op de straten en de rechtvaardigheid geen woonstede vond bij de menschen.
Zoo lag heel het leven omgewoeld.
Zoo is gebroken de volkerenorde, de rassenorde, de gezinsorde, de huwelijksorde, de staatsorde, de maatschappij-orde.
Zoo is de rust van het menschenleven vergaan.
Er was één wijsgeer, die van menschelijk standpunt uit, gelijk had en dat was Bolland toen hij zeide: „Europa heeft zijn besten tijd gehad."
Dit is nu het geweldige van onzen tijd, dat wij nu zien gebeuren, dat evenals wij vaak bij ons werken in de Beweging ineens met heel ons wezen, ons bezinnen op den ondergrond van ons leven, dat evenzoo geheel een volk eeuwen overslaat en bewust of onbewust met al zijn kracht teruggrijpt naar den oorsprong en het begin van zijn bestaan. Dat het weer opdelven wil de lang vergeten, maar nooit verstorven levenswaarden uit den tijd toen de jonge volken van het Noorden leefden in harmonie met het geschapene en enkele eenvoudige symbolen spraken van den zin des levens.

Of anders gezegd: Uit den nevel van het rationeele, individueele denken met zijn valsch intellectualisme en zijn steedsche cultuur, zijn democratie en klassenwaan, zijn kapitalisme en Joodsche geldmacht, verschijnt een geslacht, dat weer verstaat de roepstem van zijn volk, zooals die, ook nu nog, spreekt in bloed en taal en teeken.
De Germaansche geest, die nooit individueel maar altijd organisch leeft en denkt, herneemt zijn rechten in onzen tijd en hernieuwt het aanzien der volken van het Noordras, ieder volk naar zijn aard, ook van ons volk, zoodra de rijpheid der tijden is aangebroken, die God Zelf in Zijn wijsheid voor een volk bepaalt.

Boven het verstandelijk weten stelt de Germaansche geest het innerlijk begrijpen, boven de intellectueele kennis het natuurlijke inzicht, boven de subjectieve geleerdheid de levende wijsheid, boven den dorst naar wetenschap de zucht naar waarheid, boven de macht van het goud de heiligheid van den bodem, boven de waarde van het geld de eer van den arbeid, boven het laat-Romeinsche individueele heerschersrecht het Germaansch organisch boerenerfrecht, boven het absolute koningsschap bij de Gratie Gods het leiderschap dat de levenswetten van het volk vorm en zin geeft, boven den dictator den nationaal-socialistischen leider. Hooger dan het leven acht de Germaansche geest het offer. Zoo wordt het leven een goddelijke wijding.
Dit is de nieuwe, de volksche geest, die geboren wordt als vrucht van deze zware tijden.
En als gij nu tot mij zegt ja, maar die geest bezielt ook mijn leven en toch was ik mij mijn volksaard niet bewust toen ik mij inzette voor onze Beweging en ik kwam tot de Beweging uit de kracht van de principieele beginselen mijner oude politieke partij en als reactie op de verwording dier partijen, dan antwoord ik U: Zeer zeker hebt gij het U ingebeeld, dat gij daarom tot de Beweging toetradt en misschien was dat voor Uw bewustzijn wel de voornaamste drijfveer, maar dat gij het 8 jaar vol kon houden, dat kwam omdat gij hebt leeren verstaan de stem van Uw bloed en in U brandde de liefde tot den bodem, waarin Uw vaderen rusten.

Als men mij vraagt: „Heeft dat nu te maken met het Christendom en ziet gij hierin geen enkel gevaar voor Christendom en Kerk?", dan zeg ik U: deze nieuwe geest heeft in alle opzichten in al zijn uitingen rechtstreeks te maken met het Christendom en hier dreigen gevaren, die het wezen der Christelijke Kerk raken.
Om volledig te zijn en om misvatting te voorkomen zeg ik er direct bij, het gevaar is daarom zoo groot omdat het huidige Christendom zijn roeping zoo bitter slecht verstaat in dezen tijd. Onlangs op een Zondagavond hoorde ik in een radiopreek een dominee zeggen: „Het zwaarste kruis van Jezus is het tegenwoordige Christendom".
Bilderdijk zeide meer dan 100 jaar geleden:
„Wanneer het volk in zonde moet vergaan
Vangt in de kerk de zielsmelaatschheid aan".
De geschiedenis der 19e eeuw kan ons tot leering zijn.
In elken tijd en in elke eeuw staan er krachten op in een volk, die trachten òf geheel het volksleven te vernieuwen òf recht te erlangen voor zekere groepen of stroomingen. Op zichzelf is dat niet-christelijk en evenmin anti-christelijk. Het is een gezonde uiting van elk volk, dat leeft en strijdt.
Wie zou dan beter de roeping van het Christendom kunnen aangeven dan Hij, die er zelf de inhoud en zin van is? Duidelijk sprak Christus het uit toen hij zeide: „Gij zijt het zout der aarde."
In allen eenvoud wil dat zeggen, dat de Christen tot taak heeft, evenals het zout, bederfwerend in te werken in alle levenssferen.
Toen in de 19e eeuw het rauwe grootkapitaal heel het bedrijfsleven beheerschte en de arbeiders minder werden geacht dan het vee bij den boer, ontstond bij de arbeiders een geweldige drang om zich te handhaven tegen de demonische macht, die hen vertrapte.
Heeft de kerk toen haar roeping verstaan naar het woord van Christus?
Marx, de sluwe Jood, zag die opstanding van het volk komen. Hij, als godloochenaar, bevruchtte toen dat groeiproces met zijn Joodschen materialistischen geest. 25 jaar later ontdekten enkele Christenen, dat er nog zoo iets bestond als Christenplicht

in het sociale leven. Toen kwamen daar mannen als Nolens, Slotemaker en Talma en zij trachtten dat groeiproces te bevruchten met den geest van het Christendom, nadat Marx eerst een geheele generatie had verdorven.
Zoo gaat het ook nu.
Het gevaar voor het Christendom is niet, dat ons volk zich bewust wordt van zijn Germaanschen aard en dat het de organische gedachte weer tot gelding wil doen komen voor het leven der menschen in hun gemeenschappen. Maar het groote gevaar is, dat de 19e eeuw zich herhaalt en deze geest van wederopstanding en hergeboorte van ons volk wordt bevrucht door het materialistische denken der vorige eeuw.
Dan wordt de mensch zich zijn ras en zijn bloed bewust, maar in die bewustwording keert hij zich tegen zijn Schepper. Inplaats van de rede, die God ontkent, komt dan de kracht van het bloed, die God weerstaat.
Of men vervalt in een plat materialisme en maakt van de natuur zijn God, zonder daardoor heen te zien het aangezicht van den Vader der schepping zelf.
Of men blijft materialist en verheft de waarden van bloed en bodem en arbeid als de hoogste levenswaarden, zonder te zien dat al die levenswaarden slechts waarde hebben niet in zichzelf en niet door zichzelf, maar dat heel het leven van volk en gemeenschap zich moet keeren naar den Schepper, gelijk een bloem zich richt naar de zon.
Wij zijn er niet klaar mee als wij schelden op Marx en het Joodsche materialisme. Wij hebben pas dan onzen plicht vervuld als wij ons met onze arbeiders, zij aan zij, inzetten voor den strijd van het Goddelijk recht op arbeid en brood.
Wij zijn er niet klaar mee als wij de Joodsche internationale goudmacht en het internationale politiek-katholicisme aanwijzen als de machten die ons volk willen knechten door ons een vreemde cultuur op te leggen. Wij moeten ons inzetten voor den strijd voor ons Germaansch eigendomsrecht.
Wij zijn er niet klaar mee als wij schimpen op een z.g. modern heidendom. Wij hebben dan pas onzen plicht verstaan als wij ons inzetten voor den strijd om de scheppingsgegevenheden in eigen ras weer tot gelding te doen komen.
Voor een Christendom dat alleen critiek heeft, maar niet

strijdt voor de reinheid en zuiverheid van bloed en geest is het materialisme niet bang. Evenmin als het materialisme bang was voor een Christendom dat de wereld de wereld laat zijn en de arbeiders laat verkommeren.
Ga tot de arbeiders en vat ze bij de hand in hun nood, dan ontmoet gij den Marxist op Uw weg in zijn satanische gedaante.
Ga tot ons volk en predik het de wederopstanding van eigen volksaard in gebondenheid aan de scheppingsgegevenheden en de stofvergoder vliegt U naar de keel.
Hef de kreet aan „Boerenland in boerenhand" en heel de Joodsche heerscherskliek herkent in U zijn doodsvijand.

Doch naast dit groote principieele gevaar voor de wederopstanding van ons volk dreigen er nog meer gevaren en wel voor den gezonden groei van onze N.S.B. zelf.
Op twee soorten gevaren wil nog wijzen.
Wij allen kennen wel het type 19e eeuwsche letterknechten, die in het intellectueele denken de bron van alle leven meenen te hebben ontdekt. Het eene stelsel en het eene gedachtencomplex na het andere wordt op een studeerkamer uitgedacht en dan van bovenaf op de zoekende menschen gelegd, zoodat alle opkomende leven er door verstikt.
Als deze geest zich nu bezig gaat houden met de volksche gedachte, dan krijgen wij te maken met het soort menschen, waarvan Hitler in „Mein Kampf" zegt: „Vooral bij de z.g. religieuze hervormers op Oud-Germaanschen grondslag, heb ik altijd het gevoel, als waren zij door die machten gezonden, die de wederopstanding van ons volk niet wenschen."
Deze letterknechten vergeten met al hun geleerdheid en hun historische kennis, dat Godsgeloof en religieus leven nooit van bovenaf kunnen worden opgelegd door dorre studeerkamertheorieën, maar evenmin door den vorm over te nemen, waarin het religieuze leven, eeuwen geleden, zich uitte.
Godsgeloof, dat waarachtig leven is, moet groeien in elken tijd opnieuw, in elk volk opnieuw, in elk geslacht opnieuw, in elk individu opnieuw door den mystieken band, die er is tusschen den Hemelschen Vader en zijn kinderen in deze wereld.
Het tweede gevaar waarop ik doel is dat de machten, die de

gezonde opstanding van ons volk niet wenschen, ons geestelijk zoo weten te remmen, dat wij zelf den moed missen de zuivere lijnen te trekken.

Als wij zeggen dat een volk dan alleen leeft naar roeping en plicht als het ook zijn bloed zuiver houdt, dan worden wij gehoond voor moderne heidenen, die het Christendom willen ontkrachten.

Die heeren hebben dan hun doel bereikt als wij de rassenzuiverheid gaan verachten.

Van stonde af aan hebben de geestelijke leiders onzer tegenstanders gevoeld waar onze kracht en waar hun zwakte lag. Een beweging of een partij die haar kracht zoekt enkel in het prediken van een nieuw stelsel of in het brengen van technische wijzigingen in de bestaande staatsorde of in de huidige maatschappij-structuur, weten zij wel ôm te buigen in hun richting.

Onze practische doelstellingen zijn zij bereid over te nemen. Zoodra wij echter zeggen dat het ons niet gaat om practische doelstellingen in de eerste plaats, maar om de levenshouding waar onze staatsorde, onze maatschappij-orde en onze cultuur door gedragen worden, te vervangen door een andere, naar eigen Germaanschen aard, dan hebben wij hen in het hart getroffen. Zij weten wel dat een stelsel om te buigen is en dat men over te nemen maatregelen marchandeeren kan, maar dat een beginsel doorwerkt tot zijn uiteindelijke erkenning.

Een rasbewust volk dat leven wil naar eigen ingeschapen aard is de doodsvijand van heel de heerschende kliek in ons vaderland. Als zij dit van ons zouden overnemen dan liquideeren zij zichzelf omdat zij alleen kunnen heerschen in een rassenchaos.

Wat wij weten, wisten zij van begin af. Vandaar dat zij verwarring wilden stichten in onze gelederen door de Katholieken en de Protestanten kopschuw te maken voor de volksche gedachte.

Evenals wij weten zij ook wel: wanneer het bloed onzuiver is, dan is de geest troebel.

Dan is het venster, waardoor de ziel schouwt in de natuur en waardoor de geest speurt naar de wetten der goddelijke orde van geslacht en volk, beslagen. Men mist dan, als het ware, het

bovenlicht en daardoor het klare Godsbewustzijn dat het leven leidt.
De zelfbewuste rechtlijnigheid die het kenmerk is van iederen raszuiveren man, is dan gebroken.
Dan mist een volk de kracht zich blijvend te verzetten tegen dwingelandij en onrecht.
Dan is een volk onvruchtbaar en kan geen eigen cultuur en kunst meer baren. In tijden van nood en druk vergaat het volk dan in weedom en geklaag.
De levensvreugde, die juist in den nood het sterkst naar voren treedt, in stralende kracht is dan verdwenen.
Daarom verzetten zij zich tegen onzen strijd om de rasseneer van ons volk.
Daarom hoonen zij onze volksche wereldbeschouwing.
Daarom zullen wij doorgaan die te prediken tot onzen laatsten ademtocht.
Over het tweede gevaar voor onze Beweging waarop ik wijzen wilde, n.l. dat de machten, die de wederopstanding van ons volk niet wenschen, ons geestelijk zoo remmen, dat wij zelf den moed missen de zuivere lijnen te trekken, wil ik nog wat zeggen.
Het is nu eenmaal zoo, dat deze machten, ook wat onzen roep voor de raszuiverheid van ons volk betreft, in de officieele kerkelijke leiders zulke trouwe bondgenooten vonden.
Dit spel speelden zij zoo geraffineerd dat vele eerlijke Christenen in de N.S.B. zich inderdaad meenden te moeten verzetten tegen de volksche gedachte.
Indien wij de raszuiverheid van ons volk verachten dan verraden wij ons eigen volk en in dat verraad van eigen volk verloochenen wij ook het Christendom.
Volgens het Christendom moeten toch de lichamen der geloovigen zijn „een tempel des Heiligen Geestes" en deze tempel van den Geest moet zuiver en rein bewaard worden.
Als wij dan van raszuiverheid niet weten willen, dan spelen wij precies onzen eigen vijanden in de kaart. Ook den vijanden van het zuivere Christendom.
Nog een voorbeeld.
Als wij teruggrijpen naar het organisch volksleven uit de boerengemeenschappen in den z.g. bronstijd en vragen naar

de organische orde, die toen gold en als wij dan trachten dezelfde orde toe te passen voor den tijd die komt, dan hooren wij: zie je wel, zij zijn toch principieele heidenen, zij vallen terug in het barbarisme, geheel onze cultuur wordt door hen bedreigd. Als het resultaat hiervan is, dat wij de oude levenswaarden gaan verachten, dan hebben ook hierin die heeren hun duister doel bereikt. Ook dan verraden wij eigen volk, maar ook dan verloochenen wij het wezen der Godsopenbaring. Eert Uwen Vader en Uwe Moeder is toch zeker een der christelijke geboden. Zou dat dan niet gelden voor ons t.a.v. onze eigen vaders en moeders uit de oudheid?

Laten wij nu eens nagaan wat het Christendom dienaangaande leert.

Volgens de orthodox-protestantsche opvatting openbaarde God zich in Abraham in het bijzonder. Deze Godsopenbaring had voordien aan alle volken geklonken. Volgens den Bijbel leefde Abraham ongeveer 1800 jaren voor Christus. Dat is dus in den Germaanschen bronstijd. Men kan dus met de hand op den Bijbel rustig volharden dat de Godsopenbaring toen voor onze voorgeslachten gold in even grooten en zuiveren rijkdom als aan welk volk op de wereld ook. Als wij dus stellen dat in den bronstijd onze cultuur op een hoog peil stond en er een gezond boerenvolksleven was, dan kan ieder Christen dit volkomen beamen, omdat wij hierin teruggrijpen naar den tijd der directe Godsopenbaring, ook aan ons voorgeslacht.

Het ontkennen van deze Godsopenbaring voor ons eigen volk uit dien tijd is niet Christelijk.

Het Christendom ontkent toch dat wij afstammelingen zijn van de apen. Volgens de christelijke opvatting is er dan ook geen voortdurende opklimming van het menschengeslacht, maar eerder een voortdurend afglijden en verzinken.

Hier hebt gij de Calvinistische opvatting. Hoe dichter bij de scheppingsperiode, hoe dichter bij de zuivere Godsopenbaring. Na den val was er een geleidelijk verzinken in den nacht totdat in de volheid des tijds God zijn Zoon zond, niet in de eerste plaats om de sociale nooden te lenigen, ook zelfs niet om te beginnen met als hoogste doel: de zielezaligheid der menschen, maar de Heiland is begonnen met het herstel van het vertrapte recht Gods en de verlossing van heel de schepping.

De Godszoon van het licht kreeg van Zijn Vader de opdracht, den gebroken band tusschen God en mensch, tusschen hemel en aarde te herstellen om zoo den ban, die de wereld en het leven drukt, te breken en de levensvreugde te schenken aan het volk, dat zich richt tot God als tot een Vader en vriend.
Eersten Kerstdag hoorde ik een Gereformeerd predikant in zijn gebed zeggen: „Wij danken U God, dat Gij zoo tot ons gekomen zijt dat Gij één met ons waart." Deze predikant was dan ook een boerenzoon.
Dat is de Calvinistische interpretatie van het Christendom (tenminste zooals het Calvinisme verstaan wordt door de Veluwsche boeren).
Hiermede bracht het Calvinisme niets nieuws.
Hiermede greep het terug op de Heilandgedachte zooals die duizenden jaren geleden, lang voor Christus' geboorte, leefde onder onze Germaansche voorouders.
Ik heb hierover eens grondig gesproken met een versteedschten, intellectueelen, gereformeerden dominee. De eindconclusie van den man was: „ja, zie je, de Veluwsche boeren zijn altijd heidenen gebleven en zijn nooit christelijk geweest." Toen ik zeide dat mijn eigen directe voorgeslacht toch ook zoo dacht, antwoordde hij: „dan waren dat ook heidenen". Ik gaf toen ten antwoord: „Nu Dominee dan zeg ik met Radbout: „Liever met mijn vaderen in de hel dan met jullie in den hemel." Toen ik buiten kwam, en het type van den dominee voor mij haalde, dacht ik: „och die man is niet kwaad, maar hij mist het bovenlicht".
Alvorens ik nu ga aantoonen, hoe de Heilandgedachte leefde in onze Germaansche vaderen, is het noodig eerst enkele misverstanden op te ruimen.
Een misverstand, dat door sommige z.g. volksch voelenden gemaakt wordt en een misverstand dat nog gevonden wordt in vele Christelijke kringen. Het eerste misverstand is een gevolg van het gebrek aan inzicht in de beteekenis „jeugd" in volkschen zin. Volgens de gangbare opvatting wil jeugd zeggen levensvreugde en levenskracht. Dit zou dan inhaerent zijn aan de jonge menschen beneden vijf en twintig jaar.
De menschen van 25 tot 60 jaar zijn dan de werkers en daarboven zijn de ouden.

De verlossing van ons volk moet dan komen door de jeugd. De ouden verdwijnen vanzelf, de middelmoot wordt oud en zoo zal de jeugd de plaats innemen der werkers en dan het leven vernieuwen.
Bewegingen en acties heeft men op dat inzicht gebouwd met als resultaat, dat in elke dertig jaar een nieuwe lichting opkomt die weer van voren aan met dezelfde theorieën van wal steekt. De resultaten zijn nu al eenige generaties meer dan bedroevend.
In volkschen zin is jeugd echter iets geheel anders.
Wie volksch denkt, ziet zijn volk in eeuwen opkomen en inzinken.
Als een volk veroudert, is ieder oud. Grijsaards zijn dan oud en de jeugd beneden 25 is dan moedeloos, futloos en levenszat. Komt er een nieuwe geest in dat volk, dan is het geheele volk frisch en krachtig. De ouderen zijn dan strijders en de jeugd voelt zich geroepen om met de anderen te zamen te arbeiden aan het heil van het volk.
Als een volk geestelijk mat en oud is, dan is het Christendom in dat volk ook oud en dan is de niet-Christelijke levenswijze doodmoe en afgeleefd.
Is het volk jong dan is het Christendom vol heilig vuur en het niet-Christelijk volksdeel is dan levenskrachtig.
De fout die sommige volksch denkenden nu maken is, dat zij dan een bewust krachtig bruisend leven vergelijken met een afgemat Christelijk leven.
Dat is scheef.
Als het Christendom oud is, dan is het levensschuw. Dit Christendom moet men vergelijken met het moderne leven, zooals dat vaak sprak in de dichtkunst: als van de levensmoeden die verlangden naar den „zoeten dood".
Zoo gezien wint een Christen die het leven hier op aarde vergeet en verlangt naar den hemel, het toch altijd nog van die vermoeiden die in het graf het einde van hun tobben zien.
Als men een vergelijking maken wil, moet men soort met soort vergelijken, anders sticht men verwarring.
Het tweede misverstand wordt vaak door Katholieken en Protestanten gemaakt. Hartgrondig is men overtuigd van het verval der kerken en meer nog van de helsche macht der politieke geestelijken.

Ook buiten onzen kring uit men zich vaak in niet minder scherpe bewoordingen.
Maar nu komt het misverstand.
Als wij nu critisch staan tegenover de wijze waarop het Christendom, hier met moord en roof werd ingevoerd, dan schijnen velen maar moeilijk te kunnen vatten dat de Kerk van het jaar 800 evengoed verworden kon zijn en dienstbaar gemaakt voor aardsche machtsbegeerte als de Kerk in 1940.
Tusschen 800 en 1940 liggen perioden van opbloei van de Kerk en van het volk en ook perioden van nedergang van beide. Ook tijden dat het Christendom scheen te sluimeren en de Kerk naar buiten trad als politiek machtsinstrument.
Wie de Kerk lief heeft moet in heiligen toorn ontsteken als haar dienaren zich vergrijpen aan het volksleven en het volksrecht.
Dat geldt voor 1940, maar ook voor 800.

Na het rechtzetten van deze twee misvattingen vat ik den draad van mijn betoog weer op waar ik afbrak toen ik zeide dat in de Germaansche Godsbeschouwing de Heilandgedachte was verondersteld.
In de Germaansche mythologie was de verlossingsgedachte reeds verondersteld. Het naar eigen aard en roeping doen leven van alle volkeren in de wereld, in harmonie met de Scheppingsgegevenheden, is een eerste eisch, ook voor het Christendom.
De Siegfriedgedachte wordt dikwijls verkeerd geïnterpreteerd. Ook deze dingen moet men veel eenvoudiger zien en ontdoen van de 19e eeuwsche romantiek. In al zijn nuchterheid is de inhoud ervan als volgt:
Siegfried, de goddelijke held, kreeg de opdracht van Zijn Vader om den band tusschen den Eeuwigen en Mydgaard (de aarde) te herstellen.
Hiervoor moest hij strijden met den draak. In deze worsteling ging Siegfried in den dood, maar door dezen dood ontstond op Mydgaard het verlangen naar den Eeuwigen. Dit laatste is dan weer gesymboliseerd in het Nibelungenlied.
U ziet dat de Calvinistische interpretatie van het Christendom hieraan niet vreemd is.

Deze dingen moeten wij niet overschatten, maar wij moeten ze ook niet onderschatten.
De Heilandgedachte zooals die door onze vaderen, in dit verband bedoel ik door de Saksers, is opgebouwd, spreekt ook nu nog tot ons en persoonlijk wil ik dan zeggen dat mij dit tot vandaag den dag volkomen bevredigt en ik niet wensch dit anders te zien.
Duidelijk komt dit uit in de „Heiland". Dit is een oude Germaansche Christuszang, welke gedicht is door een Sakser, ongeveer in het jaar 830 [1]). Voor menschen van de 20e eeuw, zijn deze regels van een Saksischen dichter wel zeer vertroebeld. Vele haarklovende theologen hebben het Heilandbeeld verdoezeld, waardoor de wijding tot waan is geworden. Een ingezonken geslacht en een slappe theologie hebben Christus, den held Gods, vervormd tot een droomenden stumper, die vernederingen en onrecht verdroeg zonder in verzet te komen. Zeer zeker — ook in het Saksische Heilandbeeld is de Zoon van God lijdzaam, maar dat is dan de lijdzaamheid van den Goddelijken held, wiens rechtsbesef en goddelijk geduld ver uitgaat boven de menschelijke normen. De zachtmoedigheid en de lijdzaamheid van den Christus uit den Heliand is de beheerschte kracht van den held die zich van zijn overwinning zeker weet. Goedheid en deemoed zijn daar niet de grondtrekken van Christus prediking, doch slechts vruchten van de winnende heldenziel.
Het Christendom is daar niet een starre dogmatiek zonder leven, maar een levenskracht vol mogelijkheden en steeds bereid tot dadendrang. Een held die onderging in zegepraal was voor de Germaansche wereld geen onbekend motief.
In heel de Germaansche godenleer komt de figuur voor.
Door de middeneeuwsche poëzie is deze gedachte bewaard gebleven.
Als Christus sterft op Golgotha klinkt over de aarde de triumfkreet „Het is volbracht". Dan beeft de aarde, dan wordt de zon verduisterd en de natuur treurt. Als dan na drie dagen de held overwinnend over den dood weder opstaat, dan juicht de schepping.

[1]) Gegevens hierover ontleende ik aan „De Tijdspiegel" van 1917, uit een artikel van N. J. Swierstra.

Dit alles was niet vreemd aan de wereld der Saksers.
De beroemde Bergrede wordt in de Heliand dan ook uitgesproken als op een ding-vergadering.
Ik zal U de Bergrede voorlezen uit de Heliand.

„DE BERGREDE"

Toen gingen de twaalf
de krijgers in den raad
waar Hij beraadslagend zat,
der menigte Momboor
die 't menschengeslacht
tegen hellegeweld
helpen wilde;
uit schimwereld bevrijden,
wie volgen wil,
zoo lieflijke leer,
als den lieden Hij daar
door Zijn machtigen wijsheid
te onderwijzen begon.
Toen om den narenden Christus
nader zij gingen,
de edele gezellen,
die Hij zelve verkoos,
de Heerscher der wereld.
De wijzen stonden,
omgaven den Godszoon
met groote begeerte;
met louteren zin
naar zijn liefelijk woord.
Zij zwegen en hoorden,
wat de Heer der volk'ren
de Woudende wilde,
in woorden verkonden,
uit liefde tot menschen.
De Landsherder zat
tegenover de goeden,
Gods eigen kind,
wilde in Zijn rede,
met wijze woorden
leeren dien lieden,
hoe zij lof Gode,
in dit wereldrijk,
wrochten zouden.
Daar zat Hij en zweeg
en zag peinzend hun aan
Hij was hun trouw in Zijn hart,
de heilige Heer,
mild in 't gemoed.
Zijn mond ontsloot zich;
onderwees met woorden,
des Alweldigen Zoon
veel heerlijke dingen.
Den helden zei Hij
in sprankelende spreuken,
die tot Zijn spraak daar
Christus de almachtige,
gekozen had,
welke van allen
der aardbewoners
Gode de waardigsten
waren der menschen;
zeide zachtmoedig:
„Zalig zijn zij,
mannen op Middelgard,
die in hun gemoed zijn
arm door ootmoed,
voor hun is 't eeuwige rijk
in 't hemelveld,
zeer heiliglijk
het loutere leven.
Zalig zijn ook
zachtzinnige zielen,
zij zullen het zegenrijk oord,
het eeuwige leven bezitten;
zalig zijn ook
die hun wandaad beweenen,
verwachten zullen zij vreugde,
vrede in het vreedzame rijk;
zalig zijn ook de vroeden
en vromen
recht richtende raadslieden.
Beroofd den raadslag niet
van trouw en zuivren zin.
Zalig zijn ook, wie mild was
het hart in de heldenborst;
hun zal de heilige Heer,
de Machtige zelve mild zijn.
Zalig zijn ook in de menigte
die hebben een rein hart,
Hen zal des Hemels Beheerscher
zetten in Zijn rijk.
Zalig zijn ook
raadslui die recht doen
en daardoor van machtigen lijden
haat en hoonwoorden,
hun ook is de hemel,
de groene Godsvlakte
en geestelijk leven
voor eeuwig gegeven
welks einde niet komt,
en wonnige weelde".
Zoo heeft toen de heilige Heer

de edele mannen,
acht getelde,
zaligsprekingen gezegd,
waarmee ieder gezel
den hemel kon erven,
die eigenen hem wilde,
of hij zou derven
ten eeuwigen dage
die weelde en wonne,
nadat hij de wereld verlaat,
zijn door't noodlot verordende levenstijd
om een ander leven te zoeken.
Hem wordt lief of leed
al naar hij met de lieden
werkt op de wereld.
Zoo sprak met Zijn woorden
Christus de alweldige,
der koningen de Rijkste,
Gods eigen Geboorne,
tot Zijne jongeren.

Dat Christendom is aanvaard in onze landen in volkomen harmonie met de Germaansche heldenziel.
Indien het zoo had blijven gelden, dan zou de wereld er nu inderdaad wel anders uitzien.
Nu heeft het geen zin om er een twistpunt van te maken of Karel de Frank, die het Christendom met geweld invoerde in de Saksische landen, gedreven werd door machtsbegeerte of door liefde tot God.
In het gunstigste geval zou men misschien kunnen stellen dat beide gedachten bij hem gegolden hebben. Dat hij voor de Saksers nogal respect had, blijkt wel uit de bepalingen die hij maakte in 785. Zeker is hij dan ook nooit geweest van hun volkomen onderwerping. Voor hen vaardigde hij daarom ook extra strenge bepalingen uit, waarvan ik hier enkele laat volgen. In het Saksische land moesten de kerkgebouwen grootere heerlijkheid hebben dan de gewijde plaatsen van voorheen. De doodstraf werd ingevoerd voor het verzuimen van den vastentijd voor Paschen en voor het gebruik van vleeschspijzen uit verachting voor het Christendom. Bedoeld zal wel geweest zijn het eten van paardenvleesch. Ook werd de doodstraf ingevoerd voor hen, die hun nabestaanden lieten bijzetten in de grafheuvels van hun vaderen. Denkt U eens in wat dit voor een boer geweest zal zijn. In Lunteren liggen de Saksenhoeven nog rond om den Lunterschen berg. Tusschen deze hoeven liggen aan den voet van den Lunterschen berg ook nu nog de grafheuvels. Wat zal het geweest zijn voor den boer, die vanuit zijn hoeve over de grafheuvels heen, waar zijn vaderen begraven zijn, schouwde naar den heiligen Offerberg, den tegenwoordigen Galgenberg, als hij dan dacht, dat in dezen gewijden grond, waar eeuwenlang de vaderen rustten, die zijn erfhoeve hadden bewoond, de doodstraf er op stond indien hij en zijn

geslacht in zouden gaan tot de rustplaats van zijn vaderen. Indien gij U dat in wilt denken, dan moet gij op Zondagmorgen met mij op een van deze heuvels gaan staan, dan voelt gij er iets van.
Over Karel den Frank die na zijn moordpartijen op 4500 eigengeërfde boeren bovendien nog tienduizend boeren van hun erfhoeven verjoeg om deze boerderijen te schenken aan Frankische leenmannen en kloosters, moet ieder rechtgeaard vaderlander knarsetandend denken.
De geschiedschrijver Arend van Slichtenhorst zegt, in zijn boeken over de Geldersche Geschiedenis, hoe de Saksische boeren werden gedwongen. Dat men hen liet beloven „den eenigen zaligmaker der wereld voortaan te zullen aanbidden", doet toch, op zijn zachtst gezegd, vreemd aan, als wij letten op wat er op volgt n.l.: „op verbeurte van haar adeldom en alle goederen".
Dat deze grondroof en deze dwang juist tegengesteld is aan de leer van Christus behoeft geen toelichting.
In Slichtenhorst lezen wij dan verder „dit alles naar wensch toegaande, maakte Karel van Paderborn een bisdom".
Wie dit alles wil doorzien moet eens in Paderborn gaan kijken. In de kerk daar staat een groot vrouwenbeeld dat de Kerk voorstelt. Deze vrouw zet haar voet op . . . . een Germaanschen boer die plat voorover, met de handen uitgestrekt op den grond ligt.
Het is de historische roeping van onze Beweging tegen deze eeuwenoude en altijd nieuwe vijanden van ons bloed de laatste reserves van ons volk op te roepen tot den grooten eindstrijd die komt.
Inderdaad onze laatste reserves moeten aantreden.
In elke periode van onze geschiedenis, wanneer een nieuwe tijd vroeg om nieuwe mannen, dan kwamen zij, doelbewust, naar voren, die denkers en strijders, die bouwers en bewaarders, die het aanschijn van ons volk vernieuwden.
Uit ons altijd gevende boerendom kwamen zij voort.
Als een offer zijn zij verteerd.
Dit is de nood van ons volk: onze bloedreserves raken uitgeput, want het grootste gevaar voor ons volk is niet die enkele procenten Oostras of Westras of zelfs Indisch bloed dat onder ons leeft.

Ons volk is sterk genoeg om dat te verwerken.
Veel erger is de degeneratie, zoowel de geestelijke als de lichamelijke verwording in vele boerenstreken zelf.
Schrikbarend is het, wat zich daar in het verborgene, afspeelt.

Wie zoo zijn volk ziet, wie zoo het leed van ons volk ervaart als eigen leed, voor hem is het geen wonder dat onze strijd voor de wederopstanding van ons volk zoo zwaar is.
Dit is een dagelijksch Godswonder, dat onze blonde kinderen nog bij tien, ja bij honderd duizenden, lachend en spelend het leven tegemoet ijlen.
Dat onze boeren nog ploegen en eggen, zaaien en oogsten, in trouw aan onze Moederaarde, dat is het symbool van onzen onverwoestbaren Germaanschen levenswil.
De levenswil van ons volk, die wel lang sluimerde, maar nooit verging, doet zich gelden in dezen tijd.
De oude en altijd nieuwe geest is herboren.
Wij beluisteren de doorbreking van den dag die komt in de stem van den donder en den zeewind.
In de stem van ons bloed.

E. J. ROSKAM Hzn.
